

Babici v slovó ...

Našla si domek svoj,
Babica mila,
Mene pa samega
Si zapustila.

„Z Bogom — na svidenje!“
Rekla si glasno,
In duša odplavala
V nebó ti je jasno.

Babica ... sôlze jaz točim naj,
Ti pa vesela
V Bogu počivaj
Od trudnega dela — — —
Z Bogom — na svidenje!

A. P. Grigorjev.

Iz hudih dni.

Mladosti leta, kmalu ste minule,
Rodile ve ste meni cvetja malo,
Še tega rož'ce so se koj osule,
Fr. Prešeren.

Spominjam se še, kakor bi bilo danes. Vidim na smrtni postelji očeta, kako blagoslavlja nas, svoje otroke. Še sedaj slišim njih glas, kako so izrekli zadnje besede: „Otroci, bodite pridni in ubogajte mater!“

Bilo je okolu enajste ure dopoldne, ko se zgrudijo mati v joku in s klicem: „Oh, oče je umrl!“ So sedje priteko in tolažijo polnezavedno mater, drugi pa pripravljajo očetu poslednje ležišče. Mi otroci smo stali v kotu, jokali in s strahom pogledovali ljudi, ki so imeli toliko opraviti danes pri nas, kakor bi bili doma ...

Jaz sem bil tedaj še majhen. Dasi nisem razumel, kaj pomenijo besede: „Oče je umrl“; kaj hoče toliko ljudi, in kaj pomeni mrtvaški blesk srebrnih obšitkov pri opravi in kaj mrkli svit mrtvaških sveč; sem bil vendar neutolažljiv, ko sem videl ljubega očeta tako bledega, in ko sem jih pobožal po bledelem licu. Bili so tako mrzli, a vendar še nisem vedel, kaj je smrt. Vedno sem jokal, če sem videl, da jokajo in vzdihujejo mati. A če sem bil poleg njih, nisem bil žalosten. Kako tudi? Saj se mi je vendarle lepo zdelo, ko sem

videl očeta, ki so tako mirno spali. Blažen smehljal jim je krasil usta in lepo se mi je zdelo v temni sobi, in rad sem bil pri temnozelenih cipresah, ki jih je razsvetljevala luč mrtvaških sveč. — Kaj se vse otroku ne zdi lepo!

Po treh dneh so nam zagrebli ljubljenega očeta. Nismo jih videli več. — Pač je imel vsak sosed pomilovalnih besed za ubogo družino, a dobrodelnih rok je bilo malo.

Huda in bridka je bila za nas izguba ljubega očeta. A nesreče še ni bilo dovolj. V mesto se je priklatila bolezen: koze. Prišla je tudi v našo nesrečno hišo. Črna morilka je pograbila bratca, pograbila sestrico — in po kratkem, hudem trpljenju jima je pretrgala nit mladega življenja.

A tudi po teh žrtvah še ni odšla, kakor da hoče pomoriti vso družino.

Na vrsto je prišla druga rednica naše družinice. Neizprosna in brezsrčna morilka položi tudi mater na bolniško postelj. Zaradi postrežbe odvedejo mater v bolnišnico. Mati so bili torej preskrbljeni, a kaj bo z ubogo siroto, ki so jo pustili med tujci, tako samo na svetu? Gladu bi bil moral umreti, da ni posegla vmes dobrodelna roka. Sprejeli so me milosrčni ljudje pod svojo streho. A dasi mlad, sem vendar grenko okusil rejo tujih ljudi. Če tudi so bili dobri in milosrčni, so me s časom vendarle grdo pogledavali. Saj sem jim bil tuj!

A dolgo ni ostalo pri tem. Ko je sila največja, je pomoč božja najbliže. Tako je tudi nam zasijala boljša sreča. Mati so ozdraveli, se vrnili domov, in jaz k njim, nazaj v skrbno materino okrilje. Mati so bili dobra šivilja. Kmalu so imeli dosti naročnikov. Izhajalo se je, četudi nisva živela v izobilju in razkošju. A lakote nisva trpela. Vsaj jaz ne.

Vse mine, tudi bridkost. In potem je tudi na hude dni spomin sladak.

Zavojščan.

